Évértékelő

Írta: Catrin, hirotaka, Venom

Ilyennek láttuk a 2018-as animéket

Ahogy tavaly is, most is véleményező rovatunkat évértékelővel egészítjük ki. Catrin és Hirotaka listája után Venom is összegzi a 2018-as élményeit. És mivel nem jár semmi díjátadóval, ezért mi többet is jelöltünk győztesnek.:)

Meglehetősen nehéz behatárolni a kategóriákat, mert sok minden tetszett és szét kellett választani, hogy mely címet, hol emeljünk ki. Így is többször visszatértek ugyanazok a címek, de elégé reprezentálják, hogy mi tetszett nekünk idén.

Legjobb új sorozat

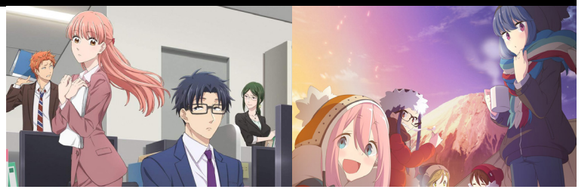

Hirotaka:

Grand Blue, Wotaku ni Koi wa Muzukashi

Kettőt kellett ideírnom, mert nem tudtam dönteni, és így is szűkítettem. Elsőként a *Grand Blue*. Bár egy futó mangát adaptál mégis egy teljesen korrekt alkotás. Az animék között olyan poénokat hozott, amit máshol nem nagyon láttam. Sírva röhögős, nem erőltetett helyzetkomikumok sorozata. Egy agyament vígjáték sok piával és pöcsrázással. Végül pedig a búvárkodásról is szó esik, de lényegében egy nagyon szerethető bandát kaptunk és végre nem középsulisok. A megvalósítás is teljesen korrekt volt a végéig.

A Wotakut nem lehetett nem szeretni. A dolgozó otakuk napjainak és rajongásuknak bemutatása nagyon betalált nálam, főleg, hogy sokszor magunkra ismertünk Catrinnal. Az meg, hogy Hirotaka nevű a főszereplő külön hab a tortán. És még hasonlít is rám. Az interakcióik egyszerűen fantasztikusak, aranyosak, viccesek. A környezet grafikája kicsit szegényes lett, de nem okoz gondot, mivel nem azon van a hangsúly. Teljesen karakterközpontú anime. A karakteranimáció viszont a helyén van.

Catrin:

Nehéz választani, mert több sorozatot is kedveltem, és három be is került a kedvenceim közé.

Számomra az év animéje egyértelműen a **Wotakoi** lett, hasonló okok miatt, mint Hirotakának. Egyszerűen mindegyik karakterrel azonosulni tudtam, imádom, ahogy bemutatja azt az otaku életet és rajongást, amit mi is megélünk, emellett pedig romantikus vígjátéknak is bájosra sikerült. Úgy érzem ezek miatt, mintha kifejezetten nekem készült volna, így nem csoda, hogy kedvenc lett. Emellett belezúgtam a **Yuru Campbe** is, ahogyan Rin és barátai szebbnél szebb japán helyekre kirándulnak. A kempingezéshez is elképesztően kedvcsináló, és a moe slice of life-ja sem érződött klisésnek a bájos iyashikei hangulata miatt. Valami félelmetesen zen néhány része.

Harmadiknak pedig a múltkori címlap animénket, a **Mo Dao Zu Shit** (*AniMagazin 46.*) említeném, ami kínai animációként, szép és epikus tálalásával új színt vitt a szezonba. Minden klisé-je ellenére egy folyamatosan magával ragadó és egyre jobban érdeklő történetet adott.

Legjobb folytatás

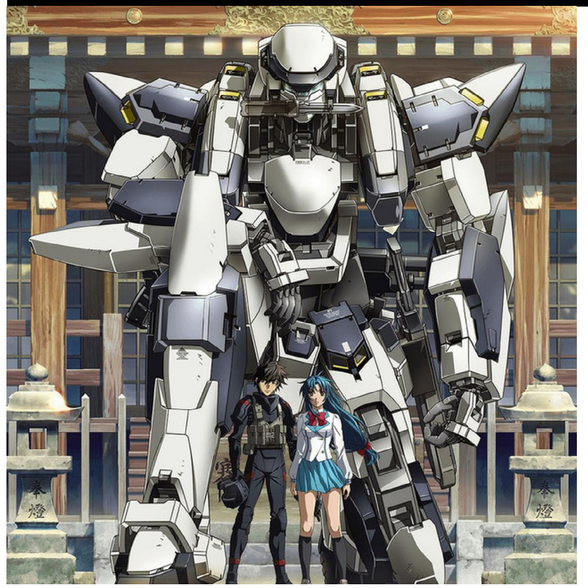

Hirotaka:
Full Metal Panic! Invisible Victory
Itthon végül nem okozott akkora hype-ot, hiába adták az első két évadot nálunk is. Nekem ez, mint folytatás, nagyon tetszett, a Xebec kicsit csavart a dolgon, kivett minden egyes poént és egy kemény akciósorozatot rakott le az asztalra. Végre Sousuke karaktere úgy működött, ahogy kell. Nem egy töketlen diák, hanem egy gerillaként nevelkedett katona, aki bármikor kész ölni. Tetszett ez a nagy váltás, és bár a sorozat fő sztoriját nem fejezték be, egy korrekt, pörgős és minőségileg is szép sorozatot kaptunk. Mindenképp kell a folytatás.

Catrin:
A **Hoozuki S2: Sono Ni** és a **Yama no Susume 3.** Egyik sem egy eget rengető darab, vannak fárasztóbb, kevésbé találó részeik, de összességében hozzák, amit várhatunk tőlük. Könnyed szórakozást. Hoozuki szereplői évadról évadra egyre inkább a szívünkhöz nőnek, és mindig szívesen fogadjuk az újabb hülyeségeiket. A kirándulós lányok pedig a *Yuru Camp*hez hasonlóan ismét csodás helyekre kalauzoltak el. Ezek mellett pedig nem csökkent a tálalás színvonala sem.

Legjobb adaptáció

Hirotaka:
Yuru Camp
A jó adaptációról szerintem sokunknak sokféle gondolata van. Én úgy vélem az a jó, ha az alapmű ismerete nélkül is tud működni. A Yuru Camp pedig nagyon is tud. Persze bele néztem a mangába és nem tapasztaltam gondot. Az év megnyugtató sorozata, amitől mindenkinek kempingezni támad kedve. A Fuji környékén kempingező lányok rendkívül aranyosak, viccesek és kellően flúgosak, pár rész különösen relaxálóra sikerült. A grafika nagyon szép, a tájak gyönyörűek és a zene is csak dobja a hangulatot. Bár összefüggő sztori nincs és nem is kell, folytatás viszont mindenképp jöhet, és lesz is.

Catrin:
Ide sok címet fel tudnék sorolni, akár az eddig említettek, akár a valamivel számomra gyengébb címek közül is, mert ránézésre elég jól adaptálták a mangaverziókat. Amiknek viszont ténylegesen olvastam is az alapját tavaly az a **Mo Dao Zu Shi** és a *Shingeki no Kyojin*. Utóbbiról itt nem nyilatkoznék, mert szerintem egyáltalán nem adaptálja jól a mangát. A Mo Dao viszont nem csak önmagában, hanem az eredetijéhez mérve, adaptációként is remekül működik, még úgy is, hogy több dolgon is változtatott az anime verzió. Tartalmilag sajnos rövidültek a BL szál szempontjából fontos jelenetek, ezenkívül az események sorrendjét is másképp mutatta be a sorozat. Az első évad a múltra koncentrált, míg a regény párhuzamosan, fokozatosan tért rá erre. Viszont minden változtatás ellenére egy hatásos, a karaktereket és az eseményeket jól közvetítő adaptáció lett, ami teljesen visszaadja, sőt látványával és rendezésével növeli az eredeti mű hangulatát.

A regénytől persze azóta annyira oda-vissza lettem, hogy nagyon szeretném, ha a folytatásokban a BL részeket sem hanyagolnák el. Meglátjuk.

Legjobb original

Hirotaka:
Sora yori mo Tooi Basho
A Sora yori mo méltán lehet az év animeje és éppenséggel az első kategóriába is beférne. A Madhouse a cuki lányokat egy teljesen új történetbe, kalandba tette bele, ami egy rendkívül kreatív ötlet volt. A négy lány utazása az Antarktiszra nagyon sok rajongó figyelmét ragadta meg, és joggal. Tény, hogy kicsit lassan indult be ez az utazás dolog, de egyrészt a sarkvidékre eljutni nem egyszerű, másrészt össze kellett hozni a karaktereket. A Madhouse viszonylag jól eltalálta a felvezetés és az utazás arányát, bár az első felét kissé túlnyújtottnak éreztem, viszont a második fele egyszerűen minden addig ért sérelemért kárpótol. Egy nagyon korrekt, teljesen lezárt, őszinte drámákkal tűzdelt, mégis könnyedén élvezhető animét rakott össze, és tényleg, némi slice of life elemet kivéve az utazás nagyságán, problémáin van a hangsúly. A karakterek nagyon szerethetőek és örömmel tartunk velük útjukon. A grafika nagyon szép, a karakterdizájn is kicsit eltér a megszokottól.

B: A Netfix original címe, ami ugyan még vár a második évadra, de anélkül is tehetünk vele egy próbát, mert egy egész jó kis thrillert adtak. A történet ugyan nem emelkedik olümposzi magasságokba, de elejétől a végéig leköt és szépen ki is bontja a szálakat. Egy flúgos főszereplőt, érdekes nyomozást és izgalmas párharcokat láthatunk. Itt is persze fel lehet sorolni olyan hibákat, hogy húú, ugyan mi emelné ki a sok anime közül, hiszen ugyanazokat a sablon dolgokat és filozófiát mutatja meg, mint sok más hasonló. Vagy hogy a karakterek sem túl összetettek, de a thriller és a misztikum elemeit jól használja, ezáltal leköt. A grafika jó, a zene pedig magával ragadó.

Catrin:
Még szerencse, hogy Hirotaka látott ígéretes címeket ebben a kategóriában. Sajnos nekem tavaly kvázi csak két originalhoz volt szerencsém: *Tada-kun* és *SayoAsa* film. Előbbinek bár több dolgát is szívesen fogadtam, sajnos végül inkább lett csalódás/kihagyott ziccer a története, így nem említhetem itt. A filmről pedig a következő kategóriánál nyilatkozunk.

Legjobb film

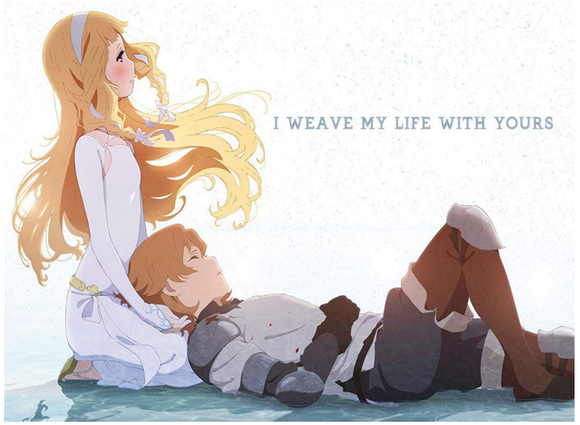

Hirotaka&Catrin:
Sayonara no Asa ni Yakusoku no Hana wo Kazarou: Tény, hogy nem sok tavaly kiadott filmet néztünk meg, de azok közül egyértelműen a Sayo-Asa lett a befutó. Még ha hagy is kívánni valót maga után, egy bájos, hatásos film lett. Akit bővebben érdekel, az olvassa el ismertetőnket a 45. számban (*AniMagazin 45.*). A film nagyon jól bemutatja a szülő-gyermek kapcsolat nehézségeit, hogy nem egyszerű munkát találni, etetni a gyermeket, megérteni tinikorban és végül elengedni, ha eljött az ideje. Mindezt egy kissé kidolgozatlan fantasy világba helyezték, de itt a főszereplőkön van a hangsúly. Nem mond ki mindent egyértelműen, sokszor a dolgok mögé kell látni, de mindenképp egy élvezhető film. A grafika nagyon szép, a karakteranimáció is teljesen a helyén van.

Legjobb opening

Hirotaka:

Kyoto Teramachi Sanjou no Holmes - ismét egy ismeretlen anime, bár Aoi és Kiyotaka párosa a szezonja egyik legkedveltebb párja lett belőle. Az opening bár képileg nem egy „haj de”, a zene viszont telitalálat, jól keveri a modern és a régies hangszereket, ezáltal tökéletesen passzol egy kiotói működő kereskedő történetéhez.

Yama no Susume 3 - aranyos, fülbemászó, könnyen elfütyülhető dallamot kapott a túrázó lányok új kalandja. Egyből megkedveltem, itt a helye.

Catrin:

A *Hoozukié* ismét mókás lett, szívesen énekeltem megint a karakterekkel együtt. A *Wotakoi* látványa szintén vidám, lelkesítő, de amire teljesen ráfüggtem az a **Mo Dao Zu Shi** nyitánya. Gyönyörű kínai szám, tradicionális hangszerekkel és festői látvánnyal fűszerezve. Ez lett tavaly a leginkább fülbemászó számomra.

Legjobb ending

Hirotaka:

Grand Blue, Karakuri Circus

A Grand Blue endingje valami fantasztikus lett. Kitaláltak egy random anime endinget, amit Ioriék karaokéznak el. A szám is jó, de az egész hangulata nagyon találó, és elképesztően megy az animéhez. Legalább annyira troll az is. Nem lehet nem szeretni és röhögni rajta.

A Circus ugyan még fut, de az ending nálam nagyon betalált, már az első óta a fejemben van és dúdolom. Kellően drámai tudott lenni a komorságával, sötét színeivel, elképesztően hangulatos és persze Shiroganéra koncentrál…

Catrin:

Banana Fish 2. ending! Egyértelműen! Nemcsak, mert remekül illik szövegében és látványában az animéhez, hanem mert olyan egyszerűen lett nagyszerű a hangulata, hogy az félelmetes. Számomra maga az ending sokkal érzelmesebbre sikerült, mint a sorozat egy-egy pillanata, és a Survive Said The Prophet angol dalszövege minden tekintetben működik.

Ezenkívül szerettem még a *Mo Dao* gyönyörű, hangulatos endingjeit, a *Koi wa Ameagari* Aimer számát vagy a *Shingeki* új ED-jét és a már említett *Grand Blue*-jét is.

Legjobb női szereplő

Hirotaka:

Maquia: Engem nagyon elkapott a karaktere, hogy a magányosságból menekülve az egyik legnehezebb emberi feladatot vállalta magára minden tudás nélkül: a gyermeknevelést. Minden nehézsége ellenére teljes odaadással végezte és még a múlttal is meg kellett küzdenie. Lehet kicsit túlmisztifikálom, de azon hölgykarakterek közül, akiket tavaly láttam, ő tetszett a legjobban.

Catrin:

Narumira és Hanaóra a Wotakoiból teljesen ráfüggtem, mindketten szimpatikusak, mókásak és elképesztően lehet velük azonosulni. Mellettük **Shima Rin** a Yuru Campből vagy **Akira** a Koi wa Ameagariból nagyon bájos és érdekes lányok. Előbbinél imádtam nézni, ahogy élvezi, megéli a hobbiját, utóbbi egy szimpatikus karakterfejlődést kapott. És hogy még inkább ne tudjak választani, megemlítem **Madam Yut** is a Mo Daoból, aki elképesztően szép, határozott és karizmatikus nő, több hasonló kéne az animékbe.

Legjobb férfi szereplő

Hirotaka:

Hirotaka, Hoozuki

Hoozuki már itt volt a korábbi évértékelőben is. Nos, a tavalyi évben futott évadban sem hazudtolta meg magát és annyira egyedi a szarkasztikus fekete humorával, hogy egyszerűen utánozhatatlan.

Hirotakát a Wotakoiból szerintem mindenki elismeri, hogy nem hagyhattam ki. A sokszor kifejezéstelen és nyers stílusa fantasztikus és még így is hatalmas poénforrás. Nem mellesleg talán ő hasonlít a legjobban rám az össze általam látott anime karakter közül. Pedig nem szoktam senkit magamhoz hasonlítani.

Catrin:

A női karakterekhez hasonlóan itt sem tudnék legjobbat választani. Imádtam én is **Hirotakát**, de **Tarót** is a Wotakoiból, nagyon élő, szeretnivaló karakterek. **Wei Wuxian** a Mo Daóból szintén érdekes főszereplő lett, annyira lökött, mókás, de megmutatta a baljós, határozott énjét is, Wangjival pedig már most működött a kémia közöttük. De nem tudnék elmenni Kondou-san karaktere mellett sem, aki sokszínű, reális felnőtt volt Akira karaktere mellett a Koi wában. Vagy ott van Ash és Eiji a *Banana Fishből*, akik szintén szimpatikusra, hatásosra sikerültek, kár, hogy végig kellett szenvedniük az egész évadot. Azt pedig már csak halkan említem meg, hogy ha 2018 legjobb férfi szereplője díjat nem is osztanám rájuk ki, de Levi és Erwin 1-2 jelenetéért veszélyesen rajongani tudtam.

Legjobb karakterdizájn

Hirotaka:

Sora yori mo Tooi Basho, Grand Blue

A Sora Yori lányainak stílusa jól megjegyezhető, a Madhouse másodjára használta ezt a karakterdizájnt, és teljesen jól áll az animének. Yoshimatsu Takahiro remek munkát végzett, ahogy anno a *Slayersnél,* meg most a *Karakuri Circusban* is. Felismerhető, nem sablonos karakterek.

A Grand Blue karakterdizájnja bár önmagában semmi extrát nem tartalmaz, de nekem nagyon tetszett, hogy koruknak megfelelően ábrázolták a szereplőket. Végig kellően részletesek maradtak, az arcmimika pedig zseniális, kicsit visszahozta a *GTO*-s érzést.

Catrin:

Az adaptáció kategóriához hasonlóan ide is elég sok animét fel tudnék sorolni, mivel nem csak a már említett kedvenc címeknél sikerült jól a karakterdizájn.

A **Banana Fish**-ét emelném ki leginkább, mert szerintem a MAPPA nagyon jól ültette át a mostani modern stílusba a dizájnt. Igaz, annyira modernizálva, hogy így nem árad a karakterekből a retró hangulat, de részben ez az anime előnyére vált. A karakterek így is változatosak, felnőttek, sokszínűek lettek, akár megnyerő, akár visszataszító és mindig kellően reális kinézettel.

Jobb pillanataiban szerettem még a *Shingeki* új évadjának dizájnját is. A karakterek mintha még érettebbre, szebbre sikerültek volna. Legalábbis **Levi** és **Erwin** kinézete többször is nyálcsorgatást váltott ki belőlem.

Legjobb látvány

Hirotaka:

Yuru Camp: Egy kempinges anime legyen szép, enélkül nem is érdemes elkezdeni. Szerencsére a Yuru Camp tájai, helyszínei, amit természetesen a valóságból ültettek át, elképesztően szépek lettek. A hangulat nagyon átjön, megnyugtató, élvezet nézni és elmerülni benne.

Yama no Susume 3: bár az anime történései gyengébbek lettek az első két évadnál, a látványból ez mit sem von le. Gyönyörű hegyeken kirándultak megint a lányok, mintha mi is ott lennénk, és utána neki is vágtunk egy közeli hegységnek.

Catrin:

Egyetértek Hirotakával, a nagy mennyiségű hangulatos tájképekben a két kirándulós sorozat szinte verhetetlen lett. Emellett mégis a **Mo Dao Zu Shit** emelném ki, mert ott a szintén festői, hatványozottan háttérképgyanús tájak, épületek, belső terek mellett a karakterek és az akciójelenetek animációja is figyelemre méltóan jóra, néha kimondottan látványosra sikerült, az 1-2 gyengébb CG ellenére is. Igényes lett emellett a *SayoAsa,* a *Banana Fish*, a *Koi wa Ameagari* vagy a *Violet Evergarden* látványa is.

Legjobb stúdió

Hirotaka:
Madhouse, Zero-G (GB): A legjobb stúdiót mindig úgy döntöm el, hogy melyik animét raktam a legtöbb helyre. Ez most a Grand Blue-t készítő Zero-G, akik szerintem remek munkát végeztek és remekül adaptálták a mangát. A másik a Madhouse a Sora yori mo miatt, mivel nagyon szép, kreatív és élvezetes lett.

Catrin:
G.CMay Animation & Film, a Mo Dao Zu Shi stúdiója. Bár a Wotakoi anime lett tavalyról a kedvencem, de mindent összevetve szerintem ez a kínai stúdió végezte a legigényesebb munkát, akár a látványt, akár az adaptálást nézzük. A karakterek is szépek, illeszkedőek, csak kicsit túl egyformák, ezért nem említettem a dizájnnál a kinézetüket. Viszont az aláfestő zenék és a folyamatosan fenntartott színvonal is a Mo Dao esetében működött leginkább.

Legrosszabb anime

Hirotaka&Catrin:
Basilisk: Ouka Ninpouchou: Ennyire rossz animét csinálni is művészet vagy inkább ennyire megszentségteleníteni egy klasszikus művet, már bűnnek minősül. A *Basilisk* folytatása minden tekintetben rossz. A történet nulla, vontatott és unalmas, a rendezés botrány, a grafika spórolós és csapnivaló. Az eredeti Basilisk letagadná, hogy ez létezik. A karakterek annyira érdektelenek, mint egy oroszlán számára a saláta.

További csalódások:
- **Steins; Gate 0**
- **Ginga Eiyuu Densetsu: Die Neue These - Kaikou**
- **Fate/Extra: Last Encore**
- **Itou Junji Collection**
- **Attack on Titan 3**

Venom évértékelője

2018 legnagyobb csalódásai és legszebb meglepetései

Ismét lezárult egy év, ismét lehet csikorgatni a fejünkben a fogaskerekeket, hogy mi is volt jó, rossz, bosszantó, szenzációs vagy végtelenül nagy csalódás. Persze ez nem is olyan egyszerű, mert rohanó világunkban egyre nehezebb emlékezni arra, hogy mit is néztünk 1 évvel ezelőtt, maximum pár apróbb momentumra, de pont ezért érdemes egy kicsit visszatekinteni, hogy felidézzük a legszebbeket és legrosszabbakat.

Szerintem 2018 egy kifejezetten erős év volt anime felhozatalban. Kellemesen indult, kaptunk néhány nagyon emlékezetes sorozatot, majd nyárra kissé visszaesett a minőség, de aztán az év végére borzasztóan bedurvult. Nem is tudom, mikor volt ennyire húzós az őszi szezon, hogy egyszerre vagy 10 sorozatot követtem. Élmény volt, bárcsak mindig így lenne. Persze voltak kevésbé szép pillanatai is az évnek, kezdeném is ezekkel, hogy gyorsan letudjuk a morgást meg a puffogást és rátérjünk a dicshimnuszokra.

„...kaptunk néhány nagyon emlékezetes sorozatot, majd nyárra kissé visszaesett a minőség, de aztán az év végére borzasztóan bedurvult.”

A LEGNAGYOBB CSALÓDÁSOK 2018-BAN

Kemono Friends 2 - Kadokawa versus Yaoyorozu

Oké, kapásból csalok, mert ez nem is egészen tavalyi téma, hanem még 2017 végén indult a balhé, de a hatásait jelenleg is érezzük és mikor ezeket a sorokat olvassátok, akkor látjuk épp a végeredményét a dolgoknak. A Kemono Friends története - nem, nem az anime története, hanem az elkészítésének a története - egy igazi tündérmese, aminek ellopták a happy endjét. Adott egy kis animációs stúdió, egy mögüle kihátráló produkciós cég, egy alig tucatnyi lelkes ember és nagy szakmai és anyagi bukásra való kilátás. Így indult a *Kemono Friends*, ami normális körülmények között talán el sem készült volna, hiszen minden adott volt a teljes leégéshez. És mégis, a készítők kitartottak, beletették minden tudásukat (vagy legalábbis a lelkesedésüket) és összehozták 2017 egyik legnagyobb meglepetését, ami hatalmas sikernek bizonyult. De az öröm nem tartott sokáig, a visszatérő jogtulajdonos cég vezetői a rendezőt gyorsan lapátra tették, melyet ködösen azzal indokoltak, hogy nem is lett volna szabad elkészíteniük, majd némi jogi hercehurca után az egész csapat ment a levesbe… és bejelentették, hogy a szupersikeres Kemono Friends-nek jön a 2. szezonja, egy új csapattal. Az első teaser videót nagyon negatívan fogadták a rajongók, 3000 like-ot és 17 000 dislike-ot kapott szinte azonnal, a kommentelők java pedig az elbocsátott rendezőre hivatkozva a „no Tatsuki, no Tanoshii” mémet ismételgették. Nagyon szomorú történet ez, amikor a sikerért nem jutalom, hanem büntetés járt. A csapatnak idén jelenik meg a saját projektjük (a *Kemurikusa*), érdemes lesz rá figyelni, hátha ismét nagyot alkotnak. Ami a Kadokawát illeti… nos, sok sikert a Kemono Friends 2-höz, mert a rajongóknak most nagyon magasak az elvárásaik, amit nehéz lesz megugorni.

Full Metal Panic és az Attack on Titan… megkésve és megtörve

Vannak olyan sorozatok, ahol az idő nem igazán szépíti meg a dolgokat. Sőt, kifejezetten az anime ellen játszik. A legnagyobb probléma egyrészt az érdeklődés hiányának elvesztése, ezzel a rajongói bázis csökkenése, melynek folyományaként egyre kisebb iránta a figyelem, ami magával hozza a bevétel csökkenését és a közel biztos bukást. Mégis vannak stúdiók, akik valamiért éveket,

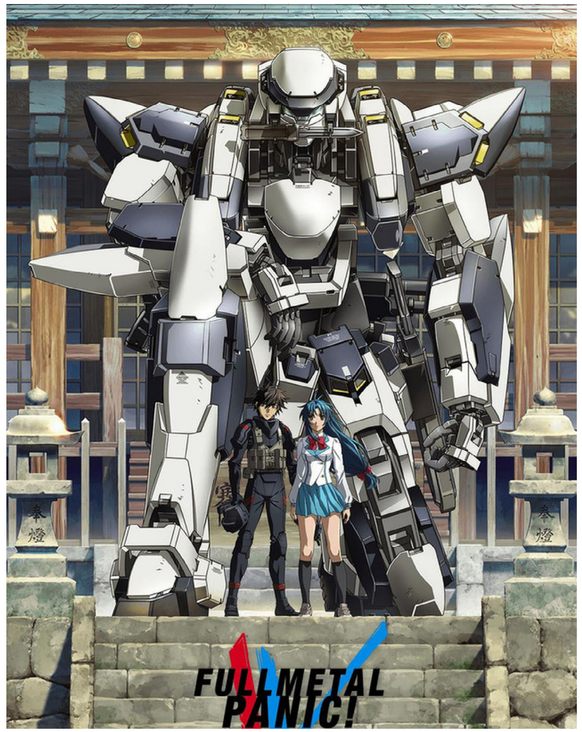

sőt, évtizedeket ülnek egy-egy folytatáson, gyakorlatilag kivéreztetve ezzel a címet, hiszen egyik rajongó sem szeret hosszú éveket várni arra, hogy kedvenceit újra láthassa.

A **Full Metal Panic** a 2000-es évek elején hatalmas siker volt, remekül ötvözte a sulis humort látványos mecha harcokkal és a titkosügynökkel. Talán nem is véletlen, hogy a Kyoto Animation ezzel futott be igazán, olyannyira, hogy a *FMP Fumoffu* a mai napig szinte etalon a komédiák között. Viszont a rövidke második szezon után nem igazán akart megérkezni a folytatás és csak több

mint 10 év után kapott a sorozat valami életjelet, hogy talán még egyszer visszatér. Sajnos a KyoAni passzolta a témát (erre több teóriám is van, de ez más téma), és végül a XEBEC-nél landoltak a jogok, akik 2018-ra össze is hozták a 3. szezont. És most mondhatnám, hogy hatalmas elsöprő sikere volt és mindenki erről beszélt… de sajnos hazudnék. Egyszerűen mindenki betudta azzal, hogy „jah, van… majd talán egyszer megnézem". Kár érte.

Na aztán itt van az **Attack on Titan** szintén 3. szezonja, amelyik valahol szintén zenész. Az Attack on Titan pár éve még hatalmas durranás volt, szinte nem volt olyan animés, aki ne arról beszélt volna. De minden csoda három napig tart, mint tudjuk és az AoT-t is utolérte a végzete… avagy a stúdió töketlenkedése. Éveket elpiszmogtak a 2. szezonon, közben lement belőle két élőszereplős mozifilm, meg mindenféle egyéb special…, majd mire megjelent az anime folytatása, a hype csak nem akart kialakulni körülötte, és egy-két apróbb látványosabb jelenettől eltekintve, a végeredmény kifejezetten lapos és unalmas lett. A 3. szezonra már kevesebbet kellett várni, de valahogy olyannyira nem tudta felkelteni az emberek érdeklődését, hogy szerintem sokan arra sem emlékeznek, hogy idén volt ilyen is. Persze még mindig van egy rajongótábora, de a nagyközönség közben túllépett rajta, hiszen akit az évek alatt érdekelt a történet, az régen elolvasta a mangát. Szintén kár érte.

Okada Mari…

Oké, most fogok sokakat magamra haragítani, de szerintem Okada Mari fele annyira sem jó író, ahogy azt hiszik és messze rosszabb rendező, mint azt magáról képzeli. Tudom, hogy a hölgyet és munkásságát nagyon sokan tisztelik és szeretik, és semmi kétség afelől, hogy a 2011-es *Anohana* egy (majdnem) mestermű. Okada Mari minden kétséget kizáróan fantasztikus írói vénával rendelkezik, ami nagyon szépen megjelenik forgatókönyveiben, különösen a dialógusaiban, melyek modernek, pergőek, humorosak, és bátran mer akár kifejezetten kényes témákhoz is nyúlni, mint a szexualitás vagy a halál. Jelenleg ott tartunk, hogy jóformán csak a nevét adja a sorozatokhoz, melyekre ezáltal elég nagy figyelem vetül. Sajnos ki kell mondanom, hogy szerintem ez nagyrészt kamu, amit a 2016-os *Kiznaiver* kapcsán is meg kellett állapítanom. Okada Mari sorozatai mindig jól indulnak, izgalmas az alaptörténet, jók a karakterek, majd a végére az egészet összecsapják és próbálnak beleerőltetni valami könnyfakasztó drámát, mert az olyan jól működött az Anohanában. És igen, pontosan ez a bajom Okada Mari első rendezésével, a **Maquia: When the Promised Flower Blooms**-szal. Ez az a film, amit nagyon vártunk, hiszen annyira szépen nézett ki már az első trailere. A karaktertervező a *Final Fantasy*-ból ismert Yoshida Akihiko volt, akinek azonnal felismerhető a jellegzetes stílusa, így én egy igazi fantasy-t vártam, sárkányokkal, szerelemmel, drámával, látványos jelenetekkel… melyeket lényegében meg is kaptam, de valahogy mégsem éreztem, hogy elégedett lennék a végeredménnyel. Hiába a jó ötlet, a látványos vizualitás, ha a film valahogy teljesen szétesettnek és befejezetlennek érződik. Az első fele még kifejezetten magával ragadó, de a végére már egyértelmű, hogy csak valami kényszeredett lezárást akartak adni az egésznek. Talán jobb lett volna egy TV sorozatban megvalósítani, ahol jobban kibonthatták volna a világot és a szereplők motivációját, de a mostani állapotában egy színes-szagos-könnyfakasztó semmitmondás.

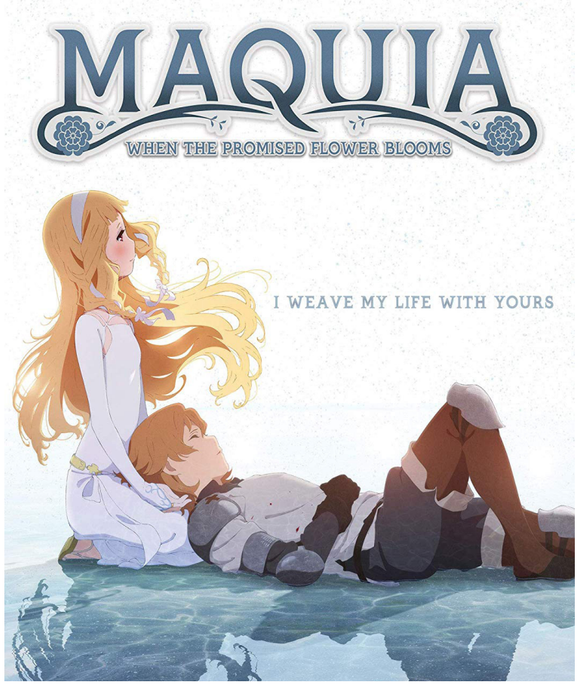

Aztán ott van a *Hisone to Maso-tan*, avagy a HisoMaso, ami a tavaszi szezon egyik legnagyobb meglepetése volt számomra. Annyira blőd és komikus volt az egész a repülőknek álcázott mobiltelefonokat rágcsáló sárkányokkal és a dilis katonákkal, hogy azt hittem, ez lesz az egyik befutó az év animeje címére, hiszen annyira egyedi és bájos volt. Jah… úgy a nyolcadik részig…, ahol az egész arccal borult bele a betonon gőzölgő nagy rakás sárkánykakiba. De még az is viccesebb lett volna, mint ez az értelmetlen emberáldozós, világmegmegmentős, erőltetetten romantikázós marhaság, amivé kikerekedett az egész. Nem is értem, hogy miért kellett drámába elvinni, miért nem lehetett volna megmaradni az elején elkezdett abszurd humornál? Sosem fogjuk megtudni, de az már biztos, hogy bár egy megnézést megér, senki se lepődjön meg, ha keserű szájíz marad utána. Okada Marinak lassan túl kellene lépnie ezeken az erőltetett drámai lezárásokon. Egyszerűen nem működhet mindig. Ettől függetlenül remélem, hogy még sokáig fog próbálkozni, mert azért amikor működik, akkor viszont nagyon jókat lehet szipogni rajtuk.

Kyoto Animation és a televízió

Oké, oké… ez inkább csak bosszúság, mintsem kimondottan nagy csalódás, mert soha ennél nagyobb problémát. Hogy mi a pontos bajom? Nos, valahogy ez az év nagyon felemás lett a KyoAni stúdiónál. A filmes leosztásukat nem érheti panasz, hiszen mind a *Chuunibyou*, mind a *Liz and the Blue Bird* (*9. oldal*) rettenetesen profi munka lett, melyekre még évek múltán is emlékezni fogunk. Viszont a TV sorozataik valahogy nem igazán ütöttek ekkorát az elmúlt évben.

Kezdjük is kapásból a **Violet Evergardennel**, amit nem szeretnék hosszasan boncolgatni, hiszen már megtettem egy korábbi számban (*Ani-Magazin 43.*), de a lényeg, hogy nem igazán volt képes elhozni azt az élményt, amit a trailerek és kezdeti bemutatók sugalltak. Amit mindenki várt

az egy steampunkos dráma, tele látványos jelenetekkel, esetleg harcokkal és szívszorító történettel. Amit kaptunk az egy nyomokban steampunkot tartalmazó karakterdráma, ami bár minden kétséget kizárólag gyönyörűen lett megrajzolva, de a tartalmát tekintve határozottan kihívásokkal küszködött, hogy szépen fejezzem ki magam. Magyarán nem szólt nagyrészt semmiről. Volt Violet, aki nagyon szomorú és nem találja a helyét, meg vannak szomorú emberek, akik nem tudnak írni, ezért valakinek le kell írnia a magvas gondolataikat, aztán ebből lesz valami a végére. Nos nem sok. A Violet Evergarden egyáltalán nem roszsz sorozat, de mégis csalódást okozott. Nem azt kaptuk, amit ígért és nem igazán volt izgalmas Violet szenvedése sem. Bár több online magazin is berakta az év legjobbjai közé, amiért talán nem is ellenkeznék, hiszen látszik a beleölt rengeteg munka és tehetség, de ebből az anyagból messze többet ki lehet hozni.

Persze ott volt az év második fele, ahol végre mindenki megkapta amit várt, amiért rajongók milliói epekedtek... a *Miss Kobayashi's Dragon Maid* 2. szezonját… ja, nem, mégsem… volt helyette ez a **Tsurune.** Mit is mondjak róla. Bajban vagyok. Sport anime. Meg vannak benne nagyon helyes srácok. Akik íjászkodnak. Jah, és az egyiküknek valami lelki dráma miatt nem megy, mert nem tud célozni. Ami egy íjásznak valóban nagy dráma. Egy férfi azért tudjon célozni, mert az hasznos. De tényleg!

„tartalmát tekintve határozottan kihívásokkal küszködött (...) A Violet Evergarden egyáltalán nem rossz sorozat, de mégis csalódást okozott. Nem azt kaptuk, amit ígért és nem igazán volt izgalmas Violet szenvedése sem.”

Nos, igen, a *Tsurune* félreérthetetlenül célozta be a közönségét, a BL és yaoi iránt rajongó fiatal hölgyeket, akik már esetleg unják a Free!!-t meg a *Yuri on Ice*-t. Persze nincs benne semmi meleg téma, de most minek hazudjuk azt, hogy nem az volt a cél, hogy ezt lássák bele egyesek? Mindenki tudja. És, hogy mi is a bajom ezzel, miért is csalódás? Mert ez szerintem valahol méltatlan a stúdióhoz és a rajongóihoz. Nem a minőség a probléma, mert az természetesen a Tsurune esetén is embertelen magas szinten van, hanem a tartalom. Nem igazán jó az irány, és csak reménykedni lehet, hogy 2019-re visszarázódnak a helyes útra, és kapunk végre valami olyan TV sorozatot, ami után nem csak a szájhúzás van.

Crunchyroll vs Funimation vs Netflix

Én évekig büszke voltam arra, hogy amennyire csak lehetett, igyekeztem legálisan animéket nézni. Persze, ez nem volt mindig opció, de amióta megjelent a Crunchyroll nevű streaming szolgáltató, lényegében egy gyerekkori álmom vált valóra, hogy legyen olyan TV csatorna, ahol csak animék futnak… méghozzá a legjobbak. Persze nem minden szivárvány és napsütés, mert a fránya regionális mizéria miatt az EU sokkal kevesebb sorozatot kap, mint az USA, de egy kis VPN-es csalással (khm, van rá firefox plugin) ezt házilag lehetett orvosolni, de megvolt az a jóleső érzés, hogy a kis pénzecskémmel én is támogathatom a japán animátorokat. 2016-ban aztán megtörtént az, ami egy hatalmas előrelépés lett a piacon, a Crunchy és a „konkurencia” Funimation egyesítették erőiket (és a sorozataikat), hogy egy egységes platformon lehessen mindent elérni. Meseszép volt… egészen 2018 októberéig. Pontosabban már korábban voltak vészjósló előjelek, kapásból a Netflix megjelenése az animés piacon, akik azonnal lecsaptak év elején a Violet Evergardenre. Majd a Sony megjelent, felvásárolva a Funimationt, és ezzel a nagy egységes animés platformot szétzúzták. Persze ez végtelen leegyszerűsítése a

dolgoknak, de a lényeg, hogy jelenleg ott tartunk, hogy aki legálisan szeretne animét nézni, annak most már 3-4 streaming szolgáltatásra kell befizetnie… és akkor ott van még az HBO, a Hulu és a többi. Ez egy borzasztó rossz jövőt sejtet, aminek már most látjuk a következményét. A torrentezés mértéke hatalmasat ugrott és egyre népszerűbbek az illegális animés streaming site-ok is. Az ok egyszerű, az embernek nincs pénze havonta ennyi szolgáltatás megfizetésére, és emiatt kénytelen nem éppen tiszta utat választani, hogy hozzáférjen a kedvenc sorozataihoz. Sajnos a kapitalizmus éhsége mindenhol tetten érhető, a cégek vezetői rövidtávra terveznek, méghozzá sok bevétellel, de hosszútávon biztosan nem lesz jó senkinek sem. Bár a Crunchyrollt hatalmas csapás érte ezzel, hiszen rengeteg sorozatot vesztett, reméljük valamit kitalálnak majd, hogy ne legyen ennél nagyobb káosz.

A LEGNAGYOBB MEGLEPETÉSEK 2018-BAN

Sátorozni és mangát rajzolni szuper dolog

A tavalyi év már kezdetnek iszonyatosan erős volt, de arra talán senki sem számított, hogy egy olyan kis habkönnyű „slice of life” sorozat, mint a **Yuru Camp**, nemhogy megasiker lesz, de egyenesen az év animéje címére is pályázik majd. Pedig így lett, bár abban nem vagyok biztos, hogy pontosan mi is a sikerének az oka, mert bár min-

den kétséget kizáróan rettenetesen cuki az egész, de világrengető újításai nem voltak. Sőt, lényegében borzasztóan erős hasonlóságot mutatott egy másik anime sorozattal, a **Yama no Susumével** (*AniMagazin 34.*) (aminek szintént tavaly ment le a 3. szezonja). Végülis mindegy, a Yuru Camp pontosan azt nyújtotta, amit ígért: humort, aranyos lányokat, rengeteg pozitív energiát, gyönyörű tájképeket és meglepően részletes bemutatását a sátorozásnak, a tábor felverésétől a vacsora elkészítéséig.

A szereplők nagyon bájosak és szerethetőek, a történet lényegében nemlétező, de nem is hiányzik, hiszen a mondanivalója csak annyi, hogy „néha kell egy kis lazítás”. A népszerűségnek meg is lett az eredménye, Japánban szépen megugrott a túrázók száma…

Alig ért véget a Yuru Camp, máris jött a következő sikereses cukiság, a **Comic Girls**, ahol néhány fiatal és feltörekvő mangaka hölgynek a napi szerencsétlenkedéseit követhettük. Bár ez elsőre nem is lenne akkora nagy szám, hiszen láttunk már ilyet, nem is egyet, de a főszereplők valami elképesztően eltaláltak lettek. Kaos-sensei azonnal mém forrássá vált, aki annyira szerethetően (és röhejesen) szerencsétlen, esetlen, depresszíós, kisebbségi komplexusos, hogy szinte egyedül elvitte a hátán a sorozatot.

LMBT sorozatok Japánban

Lehet sokaknak ez kellemetlen téma, de tény, hogy elég nehéz megkerülni. Japánban a homoszexualitás nagyon felemás szinten áll társadalmilag. Elfogadják, de nem ismerik el, tudomásul veszik, de mégis hallgatnak róla. Persze ez sosem akadályozta meg az írókat, hogy meleg szereplőket vonultassanak fel, ugyanakkor elég ritka, hogy egy mainstream sorozat főszereplői legyenek. A yaoi és a yuri bár mangákban és regényekben hihetetlenül népszerű, a nagyközönség számára még mindig elég nehezen fogyasztható. És erre jött 2018 és sorban jöttek az LMBT sorozatok. A lányok frontján, amit ki lehet emelni az a **Citrus** és a **Bloom into you**, mind a kettőben egy leszbikus kapcsolat áll a középpontban, előbbinél inkább humorosan, utóbbinál jobbára drámai módon előadva. A Bloom into you elég szép sikert aratott, az őszi szezon egyik legjobbja lett, rettenetesen igényes animációval és történettel. A Citrus pedig… nos, sok meglepetést nem hozott, de lehetett volna rosszabb is. És még mindig nincs vége, a **Kase-san** is kapott egy OVA-t, amiből még akár egy teljes sorozat is lehet a közeljövőben, de a **Tonari no Kyuuketsuki-san**-ban is elég egyértelműen lett bemutatva a szereplők szexuális orientációja (mondjuk vámpíroknál ez nem is annyira meglepetés), és az **Anima Yell!**-be is bekerült egy apró, de elég nyílt leszbikus vonal.

A srácok terén elég egyet kiemelni: **Banana Fish.** A komikus cím egy elég komoly krimit rejt, ahol a szereplők szintén nyíltan vállalják másságukat. Elég komoly egy darab és emiatt nem csak a yaoi rajongóknak ajánlott. És akkor ott van a **Zombieland Saga** is, ami… spolier! Számomra elég nagy meglepetés volt, hogy egyetlen évben ennyi LMBT témájú sorozat született, ami valahol annak a jele lehet, hogy Japán is kezd kicsit nyitottabbá válni. Szerintem ennek örülni kell!

Bizarr és abszurd humor minden mennyiségben

A japán humor mindig is megosztó volt, egyesek imádják, mások kevésbé, de tény, hogy képesek elmenni a végsőkig, ha nevettetni akarják a közönségüket. Tavaly pedig kaptunk kiadós mennyiségű komédiát, melyekből most csak hármat említenék meg, amin az arcunkat fogtuk hol a nevetéstől, hol pedig a fájdalomtól kínlódástól. Kezdésnek mindjárt a **Grand Blue**-t, amihez foghatót a *Cromartie High School* óta nem tapasztaltam, a sztori bár eredetileg főiskolás búvárokról szólna, de a sorozat 90%-át mégis leginkább a mértéktelen piálás és a szégyentelen pucérkodás teszi ki.

És gyorsan hozzá is tenném, hogy a pucérkodást itt szigorúan a csapat férfi tagjai művelik… avagy igazi kolbász fesztivál az egész.

A második, a jakuzák világában játszódik (nem, nem az ahol három jakuzát nővé operálnak és idol csapatot alakítanak… nem vicc, volt ilyen is), ahol is az egyik maffiózó lakásába betör Hina, a jövőből jött kislány, aki telekinetikus erejével bezsarolja magát a férfi életébe és azt a feje tetejére állítja... néha szó szerint. Ez a **Hinamatsuri**, ami talán csak azért nem lett az év animeje, mert kissé befejezetlen lett.

Ettől függetlenül hihetetlenül humorosra és szórakoztatóan egyedire sikeredett. És végül az igazi kedvencem, az **Asobi Asobase**, ami szabályosan ledöbbentett. Brilliánsan egyensúlyozott az alpári és a zseniális humor határán, olyan abszurd jelenetekkel operálva, hogy néha a könnyeimmel küzdöttem a röhögéstől. Alapvetően nem szeretem sem a toalethumort, sem a testszaggal való poénkodást, sem a beteges perverziókat, de az Asobi Asobaséban ezeket olyan kreatívan oldották meg, hogy csak elégedetten lehet bólogatni… vagy szörnyülködni.

A lényeg, hogy jól szórakozzunk! És már csak említés szintjén akkor már, hogy ne feledkezzünk meg az **Aggretsukóról**, a **Jashin-chan Dropkick**ről vagy a **Chio-chan no Tsuugakuróról** sem, a felnőttesebb humor kedvelőinek kihagyhatatlanok!

Sport animék, avagy van új a nap alatt?

Nincs. Pont. Ebben ki is egyezhetünk, hogy a sport animeknél csak a hárem és az isekai animék a klisésebbek manapság. Kell egy sportág, kell egy lelkes és/vagy tehetséges főhős, pár jóbarát, egy pofátlanul jóképű/csinos rivális, sok edzés, izzadás, megoldhatatlannak tűnő személyi dráma, a 4. rész könyékén az első nagy vereség, majd a nagy visszatérés a finálében. Erre a vázra szinte a Rocky óta minden sport sztorit fel lehet húzni. Ezért sem szeretem az ilyen animeket, mégis 2018-ban kettő is lett, amit mégis lelkesen követtem… na

nem mintha a sport maga érdekelt volna. Hanem inkább a humor és a… khm… látvány miatt. **Harukana Receive**, mit is tudnék még erről mondani, amit az első kép alapján nem szűr le azonnal az ember? Igen, strandröplabda, igen, bikiniben és igen, a varázslatos Okinava partjain. Nekem már a helyszín eladta az egészet, hiszen szerelmes vagyok Okinava szigeteibe, így nem csak a csinos lányokon legeltettem a tekintetem, hanem a gyönyörű tájképeken is. Az az óceán, az a homok, azok a szigetek, az a hihetetlen napsütés, azok a formás idomok, azok a… na mindegy, értitek. Nekem ez nagy kedvenc lett!

A második kicsit furcsa, mert elsőre nem tudtam hova tenni, hiszen a cheerleader lányokat nem igazán szokás sportolóknak nevezni, inkább előadóknak, de sebaj, a formula ugyanaz. Az **Anima Yell!** nekem nagy meglepetés lett, nem csak azzal, hogy a cheerleader világot bemutatta úgy, hogy azt még akár komolyan is lehetett venni (oké, nekem mindig is pár kalimpáló és lábemelgetős, pomponokat rázogató lányok voltak), de még kimondottan humoros is volt. Főleg, hogy a drámát ezúttal teljesen kihagyták, így maradt a sok-sok nevetés és táncikálás. Nem egy korszakalkotó műalkotás, de nekem tetszett.

Bár még nem láttam, de sokan nagyon dicsérik a **Megaloboxot** is, így megelőlegezem neki, hogy szintén benne van az év legjobb sport animéi között.

És a legjobbak!

Ezek voltak számomra a legkellemesebb meglepetések, azok a sorozatok, amelyek egy percre sem hagytak cserben. Folyamatosan tartottak egy szintet, láttam mögöttük a koncepciót, a stúdió és az animátorok tehetségét és a beleölt iszonyatos kreativitást. De ha a ténylegesen legjobbakat szeretném megemlíteni, akkor némi szigorral, három alkotást tudnék kiemelni, melyekből kettő világszinten is pályázik az év animeje díjra (teljesen megérdemelten), míg a harmadik leginkább egy amolyan „hidden gem”.

Kezdjük ez utóbbival, a **Hakumei to Mikochival**. Kis érdekesség, hogy egy epizódnyi részletet sikerült leadnunk belőle a szeptemberi Fantasy Expón (köszi Ricz a feliratot), bár nem tudom mekkora volt a sikere, de én nagyon örültem neki, hogy legalább annak a kevés embernek sikerült bemutatni. A története két kis manólányról szól és az erdei életükről, ahol mindenféle állatokkal, más manókkal és egyéb furcsaságokkal kerülnek kisebb kalandokba. Bájos és végtelenül ártatlan kis anime, mintha csak valami klasszikus Ghibli animációs sorozat lenne.

A második egy friss élmény és nem is hittem volna, hogy ekkora hatása lesz rám, de a **Zombieland Saga** valami frenetikus élményt adott. Bár elsőre, sőt másodjára is csak egy abszurd idol paródia zombi lányokkal, de ahogy az ember nézi az epizódokat fokozatosan kezd rájönni arra, hogy ez nem csak nevettetni akar. Hanem lényegében eladni Szaga prefektúra turisztikai látványosságait. Jah… komoly. Ez egy reklámsorozat. Nem viccelek. De mikor láttunk egy reklám mögé ekkora kreativitást pakolni? Mármint a LEGO movie óta! A dalok szépek, a táncok látványosak, a humora harsány és kreatív. Bravó Szaga!

És a legjobb, az év 10/10-es animeje és ahogy látom nem csak számomra:

Sora yori mo Tooi Basho, avagy a *A Place Further Than The Universe.*

Ez a kis original sorozat jött, látott és elvitt mindannyiunkat a Déli-sarkra. Ishizuka Atsuko nevét tessék megjegyezni, ugyanis ez a hölgy egyszer még brutálisan híres lesz, bár eddig sem panaszkodhatott, hiszen olyan animeket rendezett, mint a *No Game No Life* vagy a *Hanayamata*. Bár a stílusa nem annyira kiforrott, mint Yamada Naokónak, de legalább olyan profi rendező. Na de a lényeg: négy iskolás, 16-17 éves kislány elindul a Déli-sarkra, hogy megtalálják önmagukat. Ezzel tudnám legegyszerűbben összefoglalni ezt a fantasztikus kis történetet. Bár a sorozat eleje szinte tagadhatatlanul a *K-On!* örökségéből merít, nagyon gyorsan önmagára talál és egészen a legvégéig képes nemcsak szórakoztató maradni, hanem kifejezetten hasznos tudásanyagot is átadni. Sokat megtudunk a jégtörőkről, a sarki expedíciókról, a ott dolgozók életéről és persze lesz pár aranyos pingvin is… akik kicsit büdösek, de nagyon aranyosak. Ha csak egyetlen hibát kellene felhoznom vele kapcsolatban, az a rövidsége, a téma simán elbírt volna még vagy 10 epizódot, de így sem lehet panasz. A vége gyönyörű, megható, felemelő és egyben 2018 legjobbja.

Ennyi lett volna a rövid kis éves értékelőm, természetesen ezek továbbra is teljesen szubjektív vélemények, ha esetleg valamelyik kedvenced nem szerepelt, akkor az csak azért lehetett, mert vagy nem láttam, vagy elfeledkeztem róla, vagy mert nem egyezik az ízlésünk. Mind a három előfordul néha. Közben elindult a 2019-es téli szezon is és úgy érzem idén is bőven lesz miből válogatnunk.